

Élj Istenhez méltó módon!

Alkalom: vasárnap de.

Dátum: 2022.04.24.

Ige: Róma 2,17-29

1Tim 2,8 Azt akarom tehát, hogy a férfiak mindenütt büntől tiszta kezeket fel-emelve imádkozzanak harag és kételkedés nélkül.

Kedves Testvérek! *„Egyszer egy nő beleszeretett egy férfibe, akivel összeházasodott. Nem sokkal később azonban kiderült, hogy a férfi elképesztően maximalista természetű, aki ráadásul uralkodni kezdett a nő felett. Akármit is csinált a felesége, semmi sem volt elég, és semmi sem volt jó.*

A férfi minden reggel készített egy listát arról, hogy a feleségének aznap mit kell elvégeznie, és a nap végén gondosan le is ellenőrizte, hogy elvégzett-e mindent, amit kellett. A legnagyobb dicséret a közömbös morgás volt, amit az asszony akkor kapott, ha mindennel sikerült végeznie.

Egy idő múlva a nő gyűlölni kezdte a férjét. Amikor a férj váratlanul meghalt, a nő szégyenkezve ismerte be önmaga előtt, hogy bizony megkönnyebbült.

Egy évvel a férje halála után megismert egy melegszívű, szeretetteljes férfit, aki éppen ellenkezője volt néhai férjének. Egymásba szerettek és összeházasodtak. Minden együtt töltött nap szebbnek tűnt, mint az előző.

Egyik délután a nő dobozokat rendezgetett a padláson, amikor kezébe akadt egy gyűrtött papírdarab. Az egyik régi lista volt, amit annak idején az első férje írt neki. Bosszúsága ellenére nem tudta megállni, hogy el ne olvassa újra. Nagy megdöbbenésére és ámulatára észrevette, hogy az új férjének is megtette ugyanazokat a dolgokat, amiket annyira gyűlölt elvégezni az első férjének.

Az új férje azonban egyszer sem mondta neki, hogy tegye meg – ő mégis megtette, ... mert szerette a férjét.” (Wayne Rice, Fején a szöveget 4., 91-92. o.)

1. Kedves Barátaim! A Római gyülekezetnek írt páli levelet olvassuk már néhány napja a Bibliaolvasó Kalauz rendje szerint. Pál ebben a levélben különösen is sokat foglalkozik a törvénnyel, a mózesi törvény betartásával.

Nem véletlenül teszi ezt, hiszen ő maga is rabbi volt. A törvény kiváló ismerője és tanítója. Ráadásul az is nagyon fontos, hogy kiknek írja ezt a levelet: olyan keresztyének voltak a levél címzettjei, akik részben zsidó származásúak voltak, részben pedig nem zsidók, vagyis pogányok.

Ezek a különböző hátterű és gyökerű keresztyének a Római Birodalom fővárosában, Rómában éltek.

Valószínűleg Rómában több gyülekezet is lehetett, amelyek közül az egyik Akvila és Priszka házában szokott összegyülekezni (16,3-5). Pál ugyanis ezt írja köszöntésében: *Mindazoknak, akik Rómában vagytok...*

A levél számos pontján érzékelhető egy komoly feszültség a zsidókból lett keresztyének és a pogányokból lett keresztyének között. Ez a 2. fejezet is világosan szól erről a feszültségről. Már a fejezet eleje is kifejezetten hangsúlyozza azt, hogy Isten nem személyválogató. Isten mindenkit meg fog ítélni cselekedete alapján. Ezért a zsidóknak nem lesz mentségük a származásuk, ha ugyanakkor gonosz dolgokat tesznek. Isten számára ugyanis **a lelki körülmetélkedés sokkal fontosabb** a testi körülmetélkedésnél.

2. Az a bibliai szakasz, amit felolvastam, ezzel a mondattal kezdődik: „*ha pedig te zsidónak nevezed magadat...*” Akkor ez a levél, ez az Igen nem nekünk szól – mondhatjuk azonnal – hanem a zsidóknak, a választott népnek, Izráelnek.

Azonban lássuk meg azt, hogy az Úr az ókori Izráel hibái és kudarcai ellenére sem mondott le arról a tervéről, hogy egy hozzá hűséges népet formál. Ez **az új választott nép**, a lelki Izráel, a Krisztus-követő emberek gyülekezete. Reformátor ősünk, Kálvin is úgy magyarázta ezeket a súlyos mondatokat a Római levélből, hogy ezeket, nekünk, keresztyéneknek önmagunkra kell vonatkoztatnunk.

Szóval, nem kerülhetjük ki azt, hogy belássuk, nemcsak hozzánk beszél Pál apostol, hanem rólunk is beszél.

Arról beszél az Ige, hogy mi már ismerjük Isten törvényét. Ismerjük a Tízparancsolatot, és ezen kívül még nagyon sok mindent jól ismerünk a Szentírásból. Jézus tanításai közül is nagyon sokat tudunk idézni. A törvény alapján pedig különbséget tudunk tenni jó és rossz között.

A törvényismeretéből ugyanis csak a bűn felismerése következik. Ahogy a következő, 3. fejezetben világosan el is mondja Pál: **Mert a törvény cselekedeteiből senki sem fog megigazulni őelőtte. Hiszen a törvényből csak a bűn felismerése adódik.** (3,20)

Vagyis, ha valaki tökéletesen ismeri is a törvényt, az még nem jelenti azt, hogy meg is tartja a törvényt, és jó életet él. Ha valaki ismeri az Isten törvényét, ebből még nem következik az, hogy igaz emberként is fog élni.

3. Sőt! Pálnak ezek a mondatai arra engednek következtetni, hogy éppen azok, akik jól ismerték Isten törvényét, próbálták meg kijátszani és megkerülni azt. Ezzel vádolja a római keresztyéneket a 21-23. versekben: ²¹...**Aki hirdeted: ne lopj, lopsz?** ²²**Aki azt mondod: ne paráználkodj, paráználkods?** **Aki utálad a bálványokat, templomrabló vagy?** ²³**Aki a törvénnyel dicsekszel, törvényszegéssel meggyalázod Istent?**

Majd egy félelmetes következtetést von le mindebből: ²⁴**Bizony „miattatok gyalázzák Isten nevét a népek között”.**

Engem ez a mondat nagyon szíven ütött. „*Lehet, hogy miattam is gyalázzák Isten nevét? Mi az, amiben helytelenül, nem a jó példát adva élem az életemet?*”

És te, aki itt vagy minden vasárnap a templomban, hogyan éled az életed? Amikor Isten rád figyel, akkor tud-e benned gyönyörködni? És, amikor a másik ember néz éppen rád, akkor ő mit mond? Dicséri-e, vagy éppen gyalázza miattad az Isten szent nevét?

Persze, nagyon jól tudom azt, hogy vannak olyanok is, akik képesek bármikor és bármiért gyalázni Isten nevét. Vannak olyanok is, akik éppen akkor kezdenek el átkozódni és káromkodni, amikor veled beszélnek, mert tudják, hogy te hiszel Istenben, és neked ez különösen is rosszul esik.

Pál azonban itt nem arról az élethelyzetről beszél az Igében, amikor valakit az igaz hitéért gyaláznak, hanem éppen ellenkezőleg. Arról beszél nagyon őszintén az apostol, hogy a nem hívő emberek, a világ népei elképesztően pontos lelki szenzorokkal érzékelik azt, amikor valaki képmutató. Amikor valaki bort iszik, de vizet prédikál. Mindnyájunknak önvizsgálatot kell tartanunk. Segítsen az Isten, hogy ne legyünk képmutatók, akik miatt gyalázzák az Urat!

Arról beszél itt Pál, amikor a hívő ember lop, hiszen pontosan tudja, hogy nemcsak a világi törvények szerint, hanem az Isten törvényei szerint is bűn a lopás.

Pld. 1. Hadd meséljek el egy példát, ami vagy 12 évvel ezelőtt történt velem.

Autóban ültünk, és araszoltunk vagy négyen egy traktor mögött a 35-ös úton. Sokáig nem lehetett előzni, mert folyamatosan jöttek velünk szemben. Majd záróvonal következett. És hirtelen elfogyott minden autó velünk szemben. Egymás után mind a négyen megelőztük az araszoló traktort.

És láss csodát. Valahonnan éppen akkor jelent meg oldalt egy rendőrautó, amikor én előztem a záróvonalat átlépve. Mondanom sem kell, hogy senki mást nem, de engem megállított a rendőr. Az egészben az volt a legkellemetlenebb, hogy már messziről úgy köszönt: „Áldás, békesség! Tiszteletes úr!”

Persze hiába is mondtam, hogy előttem hárman ugyanígy átlépték a záróvonalat, azt ő nem látta, csak engem. És én nagyon szégyelltem akkor magam.

Mit üzen ez a nagyon gyakori, és nem is a legsúlyosabb szabálytalanság? Csupán annyit, hogy nekem, aki az Isten törvényének és általában is a törvénynek megtartását prédikálom, nem szabad a legcsekélyebb mértékben sem megszegnem a szabályokat.

Azóta nagyon igyekszem, hogy betartsak minden szabályt, és legalább szándékosan ne szegjem meg azokat. Tudom, én sem vagyok tökéletes, de próbálok szabályosan közlekedni, és általában is szabályokat, törvényt tisztelve élni.

Pld 2.: A múltkor valami otthon elromlott. A szerelő megjavította, és bizony nem volt olcsó a javítás. Majd azt mondta, hogy úgy tudja olcsóbban megoldani, ha nem ad nekem számlát. Furcsa mód, többször is megpróbált rábeszélni, pedig ő így is, meg úgy ugyananyit kap, csak az állam nem kapja meg az adót, az ÁFÁ-t. Végül azt kértem, hogy írja meg a számlát. Az utolsó mondata megmaradt bennem: „nem sikerült, a tiszteletes urat, rábeszélni a törvénytelenésre”.

Fülembe cseng, amit Jézus mondott azoknak, akik azt kérdezték tőle, hogy **„szabad-e adót fizetni a császárnak, vagy nem?”** ¹⁸Jézus felismerve gonoszságukat, így szólt: **„Mit kísértetek engem, képmutatók? ¹⁹Mutassatok nekem egy adópénzt!”** Azok odavitték neki egy dénárt. ²⁰Jézus megkérdezte tőlük: **„Kié ez a kép és ez a felirat?”** ²¹„A császáré” - felelték. Jézus erre kijelentette: **„Adjátok meg tehát a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami az Istené.”** (Mt 22)

Testvérek! Sohasem tudhatjuk, hogy kit, mikor és hogyan tesz próbára a Sátán, hogy mennyire vagyunk hűségesek az Úrhoz a hétköznapiak során.

4. Azzal is elég sokszor találkozom, hogy az emberek trágár módon beszélnek. Beszédükben folyamatosan káromkodnak, és ocsmány, obszcén, durva, vulgáris szavakat használnak.

Sokáig azt gondoltam, hogy csak azok beszélnek ilyen közönségesen, akik tanulatlanok, műveletlenek. Majd arra kellett rájönnöm, hogy az egyetemet végzett emberek legalább annyira trágár módon tudnak beszélni, mint azok, akik iskolázatlanok.

Nem ettől függ. Sokkal inkább az lehet a vulgáris beszéd mögött, hogy az emberek nagyobb jelentőséget, súlyt akarnak adni a szavaiknak. Időnként megdöbbenő hallani, amikor egy közszereplő egy jeles eseményen véletlenül elszólja magát még akár kamerák előtt is, és káromkodik. Aztán hetekig erről beszél a média.

Isten Igéje erről is tanít bennünket: Az Ef 4,29-ben ez van: **Semmiféle bomlasztó/trágár beszéd ne hagyja el a szátokat, hanem csak akkor szóljatok, ha az jó a szükséges építésre, hogy áldást hozzon azokra, akik hallják.**

A következő fejezetben pedig ezt írja Pál: **¹Legyetek tehát Isten követői mint szeretett gyermekei, ... ³Ellenben parázñaság, bármiféle tisztátalanság vagy nyereszkedés még szóba se kerüljön közöttetek,**

ahogyan ez szentekhez méltó, ⁴se szemérmertlenség, se ostoba beszéd vagy kétértelműség, mert ez nem illik, hanem inkább a hálaadás.

Szóval, a világ népei, a világ fiai nagyon figyelik azt is, hogyan beszélnek a keresztyén emberek. Lehet, hogy egy munkahelyen mindenki trágár szavakat használ, de amikor a hívő ember ilyen szavakat mond, akkor azt már észreveszik, és felháborodnak, megbotránkoznak rajtunk. A hívő embertől ezt nem fogadják el. **Mi se beszéljünk így, semmi képpen se!** A Kolossé levél 4,6-ban Pál így figyelmeztet a jó, az értékes és szép beszédre: **Beszédetek legyen mindenkor kedves, sóval fűszerezett, hogy így mindenkinek helyesen tudjatok felelni.**

5. Igehirdetésem elején egy történetet meséltem el egy asszonyról.

Ez a történet nagyon jól szemlélteti azt, hogy **gyakran úgy gondolkodunk a keresztyén életünkről**, hogy „a mindennapjaink számtalan törvény és szabály közé vannak beszorítva. Ráadásul nem elég betartani a polgári törvényeket, még a Biblia is körülbástyáz bennünket további szigorú szabályokkal. Mindezek pedig csak megnehezítik az életünket. De mennyivel könnyebb azoknak, akik nem hisznek Istenben és nem ismerik ezeket a bibliai, erkölcsi törvényeket.” És, igen, sokak számára vonzó a hitetlenek szabadsága.

Testvérek! Isten nem azt akarja, hogy a törvények által élehetetlen és elviselhetetlenül nehéz legyen a hívő ember élete. Urunk nem a törvények és parancsolatok listáját akarja bővíteni.

Ellenben azt szeretné, ha tiszta életet élnénk. Az 1Tim 2,8-ban ezt olvassuk: **Azt akarom tehát, hogy a férfiak mindenütt büntől tiszta kezeket felemelve imádkozzanak harag és kételkedés nélkül.** Isten azért választott ki minket és gyűjtött egybe bennünket, hogy tisztaságának, szentségének és irgalmának legyünk példái.

Mert az az Isten iránti szeretet, hogy parancsolatait megtartjuk, az ő parancsolatai pedig nem nehezek. (1Jn 5,3) – mondja János apostol. Igen, ez a parancsolatok, az isteni törvény megtartásának kulcsa: **az Isten iránti szeretet.** Ahogyan a történetben az asszony, aki szerette a második férjét, megtett mindent, pedig a férje nem is kérte, éppen úgy meg fogjuk tudni tartani Isten törvényét és parancsolatait is, ha szeretjük Urunkat. Ámen.